

накичила се добръ и се упжтила на гости у врабчето.

Много врѣме вървѣла тя и дирила фанзичката на врабчето, и щомъ я намѣрила, не чакала и да я поканятъ, ами направо влазя въ градината на фанзата, сжщо като у дома си.

Изплашили се нашитѣ врабчета, а особено стопанката, щомъ съгледала своя неприятель.

Но да я изпжди изъ кжщата си — не бивало. Поканили я врабчетата да седне заедно съ тѣхъ, принесли ѝ млинчета, вино, и когато бабата се наяла, напила, врабчетата си мислили, че тя ще си отиде съ това. Ала не излѣзло тѣй.

— Вие не ще ли ми дадете подаръкъ на прощаване? — запитала бабата-японка сама.

тежкъ, така щото, тя, едва ли не се прѣчупила подъ тоя товаръ, но само жадността и завистъта ѝ помагали да наддѣлѣе на трудността на пжтя, и, най сетѣ, съвсѣмъ изморена и изтощена, тя се домъкнала до своята фанза.

Но едва прѣстгпила прага, ето че паднала отъ изнемощение на земята.

А било вече вечеръ, и станало съвсѣмъ тъмно въ фанзата. Пополежала малко злата Японка, станала слѣдъ туй, и хайде да отвори сандѣчето, даже безъ да запали свѣщъ.

Тя не знаела що прави отъ нетърпѣние и все дърпала, дърпала капака на сандѣка, докато го откъртила...

— На драго сърдце! — рекла дѣвойката и заржчала наново да донесатъ два сандѣка — голѣмъ и малкъ.

Безъ да мисли много-много, японката грабнала голѣмия сандѣкъ, дигнала го на рамото си безъ много приказки, и си зела пжтя, като не казала ни думица за благодарностъ.

Ала тя не могла много бърже да върви, — сандѣкътъ ѝ билъ много тежкъ, и на всѣка стѣпка той ставалъ сѣ по-тежкъ и по-

Но, — о, бѣда! — не злато, не скжпоцѣнности имало въ него, а страшно и отвратително чудовище, съ огнени очи, съ змиеобразна опашка, съ остри ногти. Пъкъ и не било само едно, а нѣколко, и се нахвърлили тѣ върху бабата и зели да я бѣхтятъ за всичката ѝ злоба, за това, че тя мжчила и корила своя добъръ старецъ — мжжъ, за нейната жадностъ, завистъ и непривѣтливостъ къмъ другитѣ.

Отъ руски прѣведе.: Г. П.